

ת"פ (תל אביב) 10243-10-21 - מדינת ישראל נ' פלוני

ת"פ (תל-אביב-יפו) 10243-10-21 - מדינת ישראל נ' פלונישלום תל-אביב-יפו

ת"פ (תל-אביב-יפו) 10243-10-21

מדינת ישראל

נגד

פלוני

ע"י ב"כ עו"ד זוהר ברזילי

בית משפט השלום בתל-אביב-יפו - יפו

[13.06.2024]

כבוד השופטת כריסטינה חילו-אסעד

גזר דין

הנאשם הורשע, לאחר ניהול הוכחות, בביצוע עבירות איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין), היזק לרכוש במזיד לפי סעיף 452 לחוק העונשין והפרת הוראה חוקית לפי סעיף 287(א) לחוק העונשין.

כתב האישום והכרעת הדין

1. על פי עובדות כתב האישום, ביום 14.08.2020 בשעות הבוקר איים הנאשם על המתלוננת בפגיעה באביה באומר "מכות הוא יקבל ממני הסמרטוט רצפה הזה", "יתומה את תישארי, אנחנו נקבור אותו ולא נעשה לו אפילו קבר, אני שורף את העצמות שלו הבן זונה הזה, השרמוטה הזה".

בהמשך, משהבחין הנאשם כי המתלוננת מקליטה אותו באמצעות הטלפון הנייד שלה, איים עליה תוך שהפנה את דבריו לאביה באומר בין היתר "תראה, אני את החשבון אבוא איתך, כי אני עדיין מחכה לגדודים של העורכי דין שלך, הבנת יסמרטוט רצפה? אני רוצה שתעשה משהו, את הגדודים שאמרת שתביא ואיימת עליי, כי יש לי גדודים אחרים לשלוח לך, בסדר?"

לאחר מכן, נטל הנאשם את הטלפון הנייד של המתלוננת השליכו על הרצפה, וכתוצאה מכך נשבר הטלפון. באותן נסיבות הזעיקה המתלוננת את המשטרה לביתה. הנאשם נלקח לתחנת המשטרה ונחקר, כאשר בשעה 13:02 לערך שוחרר בתנאים מגבילים, כאשר בין היתר נאסר עליו ליצור קשר עם המתלוננת ואביה למשך 15 ימים. בשעה 13:10 באותו היום, וכן למחרת היום, שלח הנאשם שתי הודעות לאביה של המתלוננת ובהן תוכן אישי ומשתלח, כמפורט בהכרעת הדין.

2. הנאשם כפר בכתב האישום והורשע, כאמור, לאחר ניהול ההליך. כפי שפורט בהרחבה בהכרעת הדין, המסגרת העובדתית, ברובה המכריע, לא היתה נתונה במחלוקת. בתמצית - האמירות אשר יוחסו לנאשם בעבירת האיומים לא הוכחו על ידו והוקלטו על ידי המתלוננת. בהכרעת הדין דחיתי מספר טענות שהעלה הנאשם ביחס לאמירות אלו: הראשונה, כי מדובר בשיח לגיטימי שגור בין בני הזוג. נקבע כי הטענה לא הוכחה וכי מדובר באיום ברור, מובהק וחד משמעי, שאינו משתמע לשתי פנים; השנייה, כי לא התכוון לממש את האיום. נקבע כי אין מדובר ביסוד מיסודות העבירה ודי בכוונה להפחיד או להקניט, וזו מתקיימת באופן מלא שעה הנאשם המשיך להשמיע את דבריו גם כאשר ידע שהוא מוקלט, דבר המעיד על הרצון להטיל אימה גם באביה של המתלוננת; השלישית, כי לא ניתן להרשיעו בעבירת איומים ביחס לאמירות שנוגעות לאביה אשר לא נכח במקום. הטענה נדחתה על יסוד קביעות בית המשפט העליון ברע"פ 2038/04 לם נ' מדינת ישראל (04.01.2006) כי אמירה המושמעת באוזני אדם אחד וקיים בה מסר של פגיעה באדם אחר יכולה לעלות כדי איום אסור כלפי קולט האמירה.

אשר לעבירת היזק לרכוש במזיד בגין שבירת הטלפון, הנאשם לא הכחיש תחילה את הזריקה אולם טען שהטלפון נשרט ולא נשבר וכי בני הזוג נהגו לשבור זה לזו טלפונים. קיבלתי את גרסת המתלוננת אשר עלתה בקנה אחד עם עדות הנאשם בחקירתו במשטרה כי זרק את הטלפון וזה ניזוק, ודחיתי את ניסיונותיו במהלך עדותו בבית המשפט להרחיק עצמו מזריקת הטלפון או גרימת הנזק.

אשר לעבירת הפרת הוראה חוקית, הנאשם הודה בשליחת המסרון הראשון אך טען כי שלח אותו בנוכחות החוקרת בתחנת המשטרה ובעדותו בבית המשפט ציין שלא הבין את תנאי השחרור. את המסרון השני, לגרסת הנאשם במשפט, נשלח על ידי אמו למחרת היום. קבעתי בהכרעת הדין כי אני מקבלת את דברי הנאשם בחקירתו במשטרה לפיהם הוא שלח את שני המסרונים וכי היה מודע לתנאי השחרור שנקבעו בעניין זה. ומכל מקום, גם אם תתקבל גרסתו הרי שהוא אפשר לאמו לשלוח את המסרון השני בעודו יושב לידה בגינה ומדובר בביצוע בצוותא או באמצעות אחר.

בהכרעת הדין דחיתי את בקשת המאשימה להרשיע את הנאשם בעבירה של תקיפת בת זוג הגורמת חבלה של ממש אשר לא יוחסה לו בכתב האישום. הנאשם הוזהר על ידי התביעה במהלך המשפט כי תשקול לבקש להרשיעו בגין תקיפת המתלוננת וגרימת חבלה ברגלה מספר ימים עובר לאירועי כתב האישום. קבעתי כי אירוע זה לא נחקר על ידי המשטרה באופן ממצה וכי הראיות שהונחו לפניי בנוגע אליו אינן בעלות קונקרטיזציה מספקת המאפשרת לקבוע מעבר לספק סביר את נסיבות ההתרחשות. בנוסף, שקלתי בהכרעת הדין האם להרשיע את הנאשם בגין ארוע אלימות אחר שעניינו משיכת המתלוננת על ידי הנאשם כשבוע לפני אירועי כתב האישום, כאן מדובר באירוע שנחקר באופן ממצה, אולם מצאתי שלא לעשות כן כיוון שהתביעה לא ייחסה את האירוע לנאשם בכתב האישום, וגם במהלך המשפט לא ביקשה להרשיעו בגינו, הנאשם לא הוזהר באופן מפורש בעניינו וגם התובע לא התייחס אליו בסיכומיו ומכאן שלא ניתנה לנאשם הזדמנות להתגונן מפניו.

חלק נכבד מהכרעת הדין יוחד לדיון בטענות ההגנה שעניינן מחדלי חקירה בשל אי־חקירת עדת ראייה רלוונטית ואי־מיצוי חקירת מח"ש הנוגעת לטענות הנאשם בדבר מעורבות קצין חקירות בחקירת התיק בעניינו באופן שהביא להטיית ההליך; כן טענות למחדלי חקירה בשל אי־תפיסת טלפונים של המתלוננת ואביה; טענות לאכיפה בררנית בגין אי־העמדתה לדין של המתלוננת לאור טענות הנאשם כלפיה; וטענת זוטי דברים. הטענות נדחו והנאשם הורשע. טיעוני הצדדים לעונש

3. ב"כ המאשימה עתר להטיל על הנאשם מאסר בפועל בן 6 עד 12 חודשים, מאסר על תנאי ארוך ומרתיע, התחייבות להימנע מהעבירות בהן הורשע ופיצוי למתלוננת. נטען כי הפגיעה בערכים המוגנים בעבירת האיומים בה הורשע הנאשם ממקמות אותו ברף הגבוה של ביצוע העבירה בשל רמת התוקפנות תוך כוונה ברורה לפגוע במתלוננת, כשהוא מפנה לאמירות שנקבעו בעניין זה בהכרעת הדין; בעבירת ההיזק לרכוש נטען כי יש לקחת בחשבון בפעולת זריקת הטלפון של המתלוננת ארצה את הסיטואציה הקשה בה נעשה המעשה, תוך הסלמת האירוע; אשר לעבירת הפרת ההוראה החוקית, הפנה ב"כ המאשימה לתוכן ההודעות, כפי שפורט בהכרעת הדין, שלדבריו "מבחיל ומבזה המעורר סלידה, עד כדי חוסר אנושיות בסיסית, חוסר אמפתיה כלפי מי שאיבד את אשתו ממחלה" (עמ' 137). בהתחשב כל הנסיבות האלו טען ב"כ המאשימה כי מידת הפגיעה בערכים המוגנים היא ברף הגבוה בשים לב להיעדר מורא מהחוק, תוך התעלמות בוטה מגורמי אכיפת החוק.

חרף העובדה כי הנאשם נעדר עבר פלילי, טען ב"כ המאשימה כי יש למקם את הנאשם בשליש האמצעי של מתחם העונש ההולם בשים לב לכך שהנאשם לא לקח אחריות על מעשיו או הביע חרטה וכי ניהל את ההליך בעניינו עד תום. 4. ב"כ הנאשם ביקש תחילה להפנות את הנאשם לקבלת תסקיר שירות המבחן אשר יבחן את האפשרות לבטל את הרשעתו. הבקשה נדחתה משלא הוכח קיומו של נזק קונקרטי ומאחר שמדובר במי שלא לקח אחריות או הביע כל חרטה. ב"כ הנאשם עתר לפיכך להטיל מאסר מותנה מצומצם בהיקפו, הפנה לעברו הנקי של הנאשם, לשירותו הצבאי ביחידה מובחרת, והדגיש כי מדובר באירוע נקודתי על רקע ריב עם אשתו. לבסוף, הסניגור ציין כי הנאשם למד לקח כי קיימות השלכות הרסניות למילים, בוודאי בזמן הליך גירושין.

5. הנאשם נמנע מלומר את דברו האחרון.

6. הנאשם הופנה לקבלת חוות דעת הממונה על עבודות שירות ונמצא מתאים לנשיאת עונש בעבודות שירות. דיון והכרעה

7. כמצוות המחוקק בסעיף 40ג(א) לחוק, בקביעת מתחם העונש ההולם את מעשה העבירה שביצע הנאשם, בהתאם לעיקרון המנחה הקבוע בסעיף 40ב לחוק, יש להתחשב בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

8. הערכים המוגנים שנפגעו במקרה זה הם כבוד האדם, השמירה של בטחונו ושלווה נפשו, ערך הקניין והחשיבות שבשמירה על הסדר הציבורי והציות למערכת אכיפת החוק.

בהתייחס לעבירת האיומים קבעתי בהכרעת הדין את הדברים הבאים: "לא זו בלבד שמדובר באיום ברור, מובהק וחד משמעי, שאינו משתמע לשתי פנים, אלא שגם מדובר באמירה המקפלת בתוכה פוגענות ותוקפנות ברף גבוה, כזו שנועדה להכאיב באופן ישיר למתלוננת, על ידי איום בפגיעה שלא כדין באביה, ההורה היחידי שנותר לה. כאשר הדברים נאמרים על ידי בן זוגה, אבי בתה ושותף חייה של המתלוננת נלווית לכך חומרה נוספת, משפטית ומוסרית כאחד", וכן "דברי האיום שהשמיע הנאשם קשים, בוטים ומעוררים שאט נפש בפרט כאשר הם מופנים כלפי בת זוגו ואם בתו, שהתייתמה מאם";

אשר לשתי ההודעות שנשלחו אגב הפרת ההוראה החוקית, קבעתי: "בדברים שנכתבו יש משום הטחה מכוערת של טענות קשות הקשורות במות אשתו של לימור ובהתנהלותו לפני ואחרי מותה ויש להצר על כך שהנאשם מצא לנכון להתבטא באופן זה כלפי אבי אשתו. יש להצר על כך שגם אחרי משלוח ההודעה האימפולסיבית הראשונה, הדבר לא הוביל לרגיעה ולריסון עצמי [...] התנהלות הנאשם בעניין המסרונים מלמדת על אי-קבלת גבולות ותנאים חיצוניים וכן על העדר הפנמה של הפסול שבמעשיו".

מצבור ואופי האירועים בתיק זה מוביל למסקנה כי הפגיעה בערכים המוגנים היא ברף בינוני-גבוה.

9. במסגרת הנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, לפי סעיף 40ט לחוק העונשין שקלתי את הנסיבות הבאות: מדובר באירוע שהחל כאירוע ספונטני אך הסלים וכלל מעבר לאיומים גם שבירת הטלפון הנייד של המתלוננת; הנאשם לא חדל מלהשמיע את דברי האיום גם כאשר הבין שהוא מוקלט והדבר מלמד על כוונתו כי דברי האיום ייקלטו ואף יועברו לאבי המתלוננת; אשר להפרת ההוראה החוקית, ההודעה הראשונה נשלחה זמן קצר לאחר חקירת הנאשם, דבר המלמד על תעוזה והעדר מורא, כאשר שליחת המסרון השני למחרת היום מלמדת על כך כי אין מדובר במעשה אימפולסיבי ורגעי גרידא אלא על רצון לפגוע.

10. אשר למדיניות הענישה הנוהגת. מדיניות הענישה הנהוגה לעניין עבירת איומים שעיקרה מילולי בלבד היא עונש שתחילתו ממאסר מותנה ועד למאסר בפועל למשך 8 עד 10 חודשים. ראו למשל: ת"פ (קריות) 79660-01-19 מדינת ישראל נ' פלוני (20.05.21); ת"פ (ראשל"צ) 16482-07-13 מדינת ישראל נ' המסלם (18.05.15); ת"פ (ת"א) 51327-01-19 מדינת ישראל נ' איס (15.5.19); ת"פ (כפ"ס) 47114-09-14 מדינת ישראל נ' גטהון (08.10.2015); ת"פ 34898-07-15 (ת"א) מדינת ישראל נ' ישקביץ (10.07.18).

כאשר מדובר באיומים בנסיבות חמורות המתחם יכול להתחיל מעונש מאסר קצר לנשיאה בדרך של עבודות שירות. ראו למשל: ת"פ (ת"א) 34569-10-20 מדינת ישראל נ' עוזרי (21.12.21); ת"פ (ת"א) 49629-11-18 מדינת ישראל נ' קרחנוב (05.03.19).

מדיניות הענישה הנוהגת לעבירת היזק לרכוש במזיד היא מתחם הנע בין מאסר על תנאי לבין מספר חודשי מאסר ספורים שניתנים לנשיאה בדרך של עבודות שירות. ראו למשל: ת"פ (ת"א-יפו) 17997-09-15 מדינת ישראל נ' ירון (18.03.18); ת"פ (רח'א) 60759-08-16 מדינת ישראל נ' טרנה (10.01.2018);

גם מדיניות הענישה הנוהגת בעבירת הפרת הוראה חוקית היא מתחם אשר נע ממאסר מותנה ועד מאסר שיכול שירוצה בעבודות שירות. ראו למשל: ת"פ (ת"א-יפו) 18193-01-11 מדינת ישראל נ' כהן (08.08.13); ת"פ (ת"א-יפו) 32933-12-15 מדינת ישראל נ' חולי (02.03.17);

11. בעוד שמתחם העונש ההולם כאמור, לכל אחת מהעבירות, כאשר היא עומדת לבדה ונסיבותיה אינן מחמירות, מתחיל ממאסר מותנה, שילוב שלוש העבירות יחד, בנסיבות שאינן קלות, מוביל להחמרת חלקו התחתון של המתחם ולהעמדתו על עונש של מאסר בפועל קצר שניתן לנשיאה בדרך של עבודות שירות (ראו למשל ת"פ (א'י) 5684-06-17 מדינת ישראל נ' קיריאנוב, 18.03.2019).

12. שקילת הפסיקה הנהוגה, הערכים החברתיים בהם פגע הנאשם ונסיבות ביצוע העבירות מושא תיק זה, מוביל לקביעה כי מתחם העונש ההולם בגין העבירות בהן הורשע הנאשם נע בין מאסר קצר לנשיאה בדרך של עבודות שירות ועד 10 חודשי מאסר בפועל.

13. בבחינת הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה שקלתי את הנתונים הבאים: הנאשם, יליד 1992 נעדר עבר פלילי; לא ניתן לזקוף לזכותו חיסכון בזמן שיפוטי; הנאשם לא לקח כל אחריות ולא הביע כל חרטה. מעבר לכך, אף שרוב העובדות המיוחסות לנאשם אינן מוכחשות ונתמכות בראיות בתיק, הנאשם מחזיק באמונה כי "נתפר לו תיק" וכי קצין חקירות מסויים (שאף הוזמן להעיד במשפט כעד הגנה) היה מעורב בחקירת התיק. ציינתי בהכרעת הדין כי אמונת הנאשם והוריו בעניין זה אינן מגובות בעובדות או בראיות נוספות בתיק.

14. לאחר שבחנתי את מכלול השיקולים אני סבורה כי יש למקם את הנאשם בחלקו העליון של השליש התחתון של מתחם העונש ההולם. לא ניתן להטיל על הנאשם עונש בתחתית המתחם בהעדר לקיחת אחריות או הבעת חרטה. אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 4 חודשי מאסר בפועל. הנאשם יישא במאסר בדרך של עבודות שירות, בהתאם לחוות דעת הממונה, בבית העלמין יהוד, בכתובת: חתוכה סעדיה, יהוד-מונוסון.

הנאשם יתייצב לנשיאת עבודות השירות ביום 12.08.2024 עד השעה 8:00 ביחידת ברקאי, שלוחה מרכז, רח' לוחמי בית"ר 6 ברמלה.

אני מזהירה את הנאשם כי אי-מילוי עבודות השירות עלול להוביל להפקעת נשיאת יתרת התקופה מאחורי סורג ובריח.

הממונה על עבודות השירות יודיע לבית המשפט על התייצבות הנאשם לנשיאת ענשו ועל סיום התקופה.

ב. מאסר מותנה בן שלושה חודשים למשך שנתיים, והתנאי שלא יעבור אחת או יותר מהעבירות בהן הורשע.

ג. פיצוי על סך 2,500 ₪ למתלוננת, ע"ת 2 בכתב האישום. הפיצוי ישולם בתוך 90 ימים מהיום. המאשימה תמסור את הפרטים הדרושים של נפגע העבירה למזכירות בית המשפט בתוך 10 ימים מהיום.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו תוך 45 יום מהיום.

ניתנה היום, ז' סיוון תשפ"ד, 13 יוני 2024, במעמד הצדדים.